

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

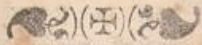
Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Index Discursuum in tertiâ Parte contentorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

INDEX

Discursuum in tertiâ Parte contentorum.

DISCURSUS I.

De sterilitate illorum, qui conversionem usque ad mortem differunt.

Cum conversio usque ad mortem dilata comparetur fugæ hiemæ tempore fieri solitæ, quam Christus tempore dilata sit; ostenditur, quanta temporis, à severissimis ventis, id est à corde impij; & à Sole lapsio, id est, à recedente divinâ gratiâ, quomodi fugæ obstacula sint ponenda.

DISCURSUS II.

De Necessitate & efficacîâ Orationis.

Cum Oratio generalissimum malis curandi sit remedium, ostenditur, quod quàm facile est per illam, propter admirandam ejus efficaciam, salutem consequi, tam sine illâ etiam, propter manifestam ejusdem necessitatem, salutis jactura certa sit.

DISCURSUS III.

De conditionibus ad efficacem orationem requisitis.

Si quandoque nullum ex oratione fructum referimus, id non aliudè,

quàm à nobis ipsis provenit, vel culpa supplicantis, vel supplicationis, vel modi supplicandi.

DISCURSUS IV.

De Veneratione Ecclesijs debitâ.

Si Ecclesiæ propter commercium, à Christo inter Cælum & terram renovatum, stabilita sunt emporia, probatur, peccatum esse non posse nisi gravissimum, quod est damnosissimum, dum tempore eodem honor, quem DEUS vult tribui Ecclesijs, & Gratiæ hominibus conferendæ impediuntur.

DISCURSUS V.

De Baptismo.

Explicantur Privilegia, quæ Christianus quis in Baptismo consequitur, & quæ sint illius eidem respondendi obligationes.

DISCURSUS VI.

De Sacramento Confirmationis.

Cum duo sint belli genera, quibus à Mundo Fideles impugnantur, bellum scilicet apertum, quod est furoris,

2

&

JERJ
MANUS.

I N D E X.

& bellum clandestinum, quod est fraudis, expenditur; quam utile sit contra utrumque Sacramento Confirmationis manitum esse.

mensam invitat, ostenditur, ut omnes videant, quam non vilis sint repulse, quas Christus a nobis petitur.

DISCURSUS VII.

De Amore Christi Eucharistiam instituentis.

Ad intelligendum, quantus sit Amor divinus in Eucharistiâ (quali ignis in sua sphaerâ) qui non nisi per effectus nobis manifestatur, tria dantur indicia: Dona, quæ nobis in illâ Christus impertitur; Humiliationes, quas in impertiendis illis suffert; & Unio, quam in illorum elargitione intendit.

DISCURSUS VIII.

De Præparatione ad Sanctissimam communionem necessariâ.

Ne amplius tam absurdum prodigium videatur in terris, quod ex DEI nobiscum in Eucharisticâ conjunctione nihilominus non efficiamur toti divini, accuratè ad Communionem præparationis necessitas probatur, modusque & norma ejusdem proponitur.

DISCURSUS IX.

De frequenti Communione.

Quàm validæ sint invitationes, quibus Christus tam per se, quam per alios ad hanc magnificam suam nos

DISCURSUS X.

De horribili cum confessione peccati mortalis Communicantium Sacilegio.

Cùm quodvis monstrum propter duas causas sit horrendum; una propter malum, quod à primo ortu in secum adfert, quàm propter illud præfigit futurum, demonstratur quàm verum propter utramque causam Communio in peccato peccati monstrum.

DISCURSUS XI.

De Sanctæ Confessionis beneficio.

Ut cognoscatur, in quo beneficio gradu ponenda sit Sanctæ Sacramentalis Confessio, demonstratur utilitatem nostram simul Dei manum & cor, hoc est, summamque Bonitatem quàm inter se contendere.

DISCURSUS XII.

Quàm grave malum sit studiose in Confessione peccatum reticere.

Ut muta studiosè peccata sua in Confessione reticentium corrigantur lingua, primò surditas illorum curatur; dein patefactis jam auribus, ostenditur, quàm

P. SEGR
HOMO OTIS

I N D E X

beneditur, quam gravem Deo faciant
benignam, & quam grave sibi met ipsis
deorum inferant; efficacique ad sol-
vendam linguam adferuntur reme-
dia.

DISCURSUS XIII.

De Dolo confitenti neces-
sario.

Cum nulla utilior peccatori sit sci-
entia, quam peccata sua nosse deslere,
ad eam obtinendam tria illi propo-
nuntur bene percipienda: Primum
est, ut Dolor sit validus, à quibus mo-
tus confessurus eum derivare debeat?
Secundum est, quam necessariam sit
vere confiteri? Tertium est, quo-
modo, qui nullo compunguntur do-
lo, illum assequi debeant?

DISCURSUS XIV.

De proposito in Confessione
necessario.

Cum potissima Confessionis vis in
intentionis proposito sita sit, de-
monstratur, præcipuam in eodem fa-
cendo adhibendam esse curam, ut
tota resolutione peccata tam præ-
terita, quam futura, sine ullâ exceptio-
ne, in effectu ipso detestemur; quas
sunt conditiones in vero pœnitentiæ
proposito Deus requirit.

DISCURSUS XV.

De Proposito Occasiones fugi-
endi Confitenti necessario.

Ostenditur, eum, qui non habet fir-
mam vitandi voluntatem, nunquam

bene confiteri; quia sine hac resolu-
tione aut est certus se in peccata prio-
ra relapsurum, aut verius jam rela-
psum esse.

DISCURSUS XVI.

Confessionem post commis-
sum peccatum non esse disse-
rendam.

Ut plurimorum consulatur per-
ditioni, qui post peccatum commis-
sum Confessionem differunt, duæ
maximi momenti veritates perpen-
duntur. Prima est, quod quò tardi-
dius hoc in naufragio ad arripiendam
felicem pœnitentiæ tabulam manus
applicatur, tantò major postea futu-
rus sit labor. Secunda est, quod
quamvis tandem arripiatur, tantò
minoribus viribus retineatur.

DISCURSUS XVII.

Veri Doloris Indicia.

Veri Pœnitentis indicia à corde,
manibus & linguâ confitentis defu-
muntur; de quo judicari non po-
test, an ad novam vitam renovatus sit,
nisi cogitationibus, verbis & operibus
debita signa simul exhibeat.

DISCURSUS XVIII.

De errore illorum, qui fiducia
Confessionis peccant.

Duplex ostenditur periculum,
quod incurrit illi, qui peccant, a-
juntque se postea confessuros, qui, in-
quam, morbum contrahunt, eâ fidu-
ciâ, quod ope parati remedij sanita-
tem

X 3

VERI
DOLORIS

I N D E X.

em sint recuperari. Unum est, ne deinde non confiteantur bene; alterum, ne licet etiam bene confiteantur, recenti delicto admissio æternum damnentur.

DISCURSUS XIX.

De Pœnitentiâ cuius peccatori necessaria.

Ut nemo pœnitentiâ, quam corporalem dicimus, aspernetur; ostenditur, non esse opus aliquod superabundans, ut aliqui existimant, sed post peccatum, omnino necessarium; & ut etiam nemo terreatur, demonstratur, opus non esse aded laboriosum, ut multis videtur, sed factum non difficile.

DISCURSUS XX.

De Jejunio.

Perditâ per primorum parentum nostrorum intemperantiâ olim in paradiso terrestri justitiæ originalis dignitate, ostenditur, quomodo ad eandem recuperandam jejunio ritè observato habiles reddamur.

DISCURSUS XXI.

De Indulgentiis.

Cùm Indulgentiæ sint subsidium charitativum ab Ecclesiâ ad satisfaciendum divinæ Justitiæ, quæ suum requirit, nobis donatum, duæ circa illas explicantur doctrinæ; una est, quæ sit auri hujus inviolati & indeficientis vena; altera est, quis sit modus illud copiosè acquirendi.

DISCURSUS XXII.

Quantum Peccatores recidivi de statu suo sibi timere debeant.

Quemadmodum Infirmi, sic quoque pessimus est peccatoris status reci-

divus, & hoc quatuor ob causas, quia infirmi vires deficiunt; quia si violentia crescit; tum quia medicorum minuitur efficacia, tandem quia tam renacis morbi tædet habet eum, qui idcirco ægrum deserit.

DISCURSUS XXIII.

De Sacramento Extreme Unctionis.

Ad explicandam extreme Unctionis virtutem quasi in campum ad unam parte terribilissimi insultus, quæ contra moribundum doloribus suis à morte, à conscientia suis remouetur, & à Diabolo suggestionibus suæ producantur; alterâ parte auxilium, quæ contra hos simul omnes se solam præstat Sacramentum, adducuntur.

DISCURSUS XXIV.

De Sacramento Ordinis.

Postquam dictum est; quanta sit Sacerdotij à Christo instituti eminentiâ, explicatur, quibus gradibus hanc dignitatem, ad evitandam verborum ritatem, ascendendum sit.

DISCURSUS XXV.

De Sacramento Matrimonij.

Ut conjuges Christiani officio suo satisficiant, docentur, debere eorum tribus rebus suum honorare Matrimonium; scilicet in ijs, quæ præcedunt, quæ illud sequuntur, & continentur, illarumque praxis singularem tractantur.

DISCURSUS XXVI.

De gravitate Adulterij.

Ad terrendum Adulterum velut insignem latronem, demonstratur, quàm altum eodem simul tempore

P. SEGRIN
Homo Cris

I N D E X.

ipsum clamat ratio ; circa ipsum,
Leges tam Canonicae, quam Civiles ;
ipsum, Deus ipsemet ; qui sibi
proprium ad se pertinentem tam gra-
vem celeris enormitatem judicandam
censur.

DISCVRSVS XXVII.

Reprehenditur procandi con-
suetudo.

Ne consuetudo tam communis non
censurâ sine condemnatione, tria gra-
vissima, quae ab illâ inferuntur damna,
censurâ dirantur : Primum communi
utilitatem bono ; secundum privatam
particulari animarum salutem ; ter-
tium directè honori divino. Atque
hæc evidentè deducitur ; illam esse
nam in juvenutis perniciem ex In-
teritu erumpentem.

DISCVRSVS XXVIII.

Respondetur argumentis pro
defensione consuetudinis pro-
candi allatis.

Cum nulla tam mala sit causa, quæ
proponam non inveniatur, prætextus ad-
diti, quibus procandi consuetudi-
nem probare nonnulli volunt, culpâ
carere, infirmantur, ostenditurque,
non esse, quod hæc sit via ex-
cellentiſſimi Matrimonii contrahen-
di, sed potius, quod sit via omnium
vulventissima.

DISCVRSVS XXIX.

Improbantur saltus & choreæ.

Cum proci & amantes à choreas
operibus non aliter distinguantur,
quam hi, qui in foro privato ab illis,

qui in nudinis publicis honestatem
periculo exponunt, ostenditur Juven-
tutem duo præcipuè pati damna, quæ
in nudinis malè fortunatis incurrun-
tur, unum est lucrum cessans, propter
bonum, quod ibi negligitur ; alterum
est damnum emergens, propter ma-
lum quod inde refert.

DISCVRSVS XXX.

De Vanitate & Immodestia
vestium.

Cum Apostolus feminis permiserit
vestes ornatas, ita ut hic ornatus intra
sobrietatis & verecundiæ limites con-
tineatur, ostenditur quânti intersit ;
ne tam justis terminis vanitate aut im-
modestia transiliantur.

DISCVRSVS XXXI.

Comædias obscenas detestatur.

Ostenditur comædias obscenas au-
scultantibus horrendum inferre male-
ficium ; quia ad voluntates perverten-
das in illis maleficium amatorium, ho-
stile, & somniferum conjunguntur ;
quæ quasi tria rabiosi illius Cerberi ca-
pita in ruinam Christianorum ab In-
ferno sustentantur & aluntur.

DISCVRSVS XXXII.

De vitio Ludendi.

Cum consuetudo Ludendi omnino
directè Christiani officio sit contraria,
concluditur mirum non esse, si ludo
vacare, prorsus idem sit, ac Animam
velle perdere.

DISCVRSVS XXXIII.

De nimia cōversandi libertate.

Ut omnibus constet, non absque
causâ tantopere nimiam cōversandi
libertatem reprehendi, quæ viget his
tempo-

JERJ
ianus.

I N D E X.

temporibus, demonstratur illam esse animarum pestem; quia facillime inficit, & quia semel illius cœpta contagio nunquam sine luculenta strage desinit.

DISCURSUS XXXIV.

Quanta Confidentia in Beatissima Virginis protectione habenda sit.

Ne quis Christianorum in proceloso hujus vitæ mari dublam jaciatur anchoram, ostenditur, quænam vera sit erga Dei matrem devotio, cui securè spem salutis nostræ credere possimus, & quæ falsa sit, cui non fidendum.

DISCURSUS XXXV.

De Cultu Sanctis debito, præcipuè verò Angelo Castodi.

Cùm Sancti à Deo nobis dati sint tanquam archetypa, & protectores

nostri, probatur devotioem contra illos non esse perfectam, quæ opus illorum implorationi satisfactionis eorumdem non jungit mentionem.

DISCURSUS Ultimus.

De necessariâ ad mortem præparatione.

Omnes Discursus conclusam veritate omnium aliarum præparationum gravissimâ, in his duobus præparatiõibus comprehensâ; necessitate de necessitate præparationis proportionate ad illum transitum, ex quo pendet Eternitas.

P. SEGN
Homo Otis

DI-